ЛЮДИНА НА СВОЄМУ МІСЦІ

Одна й та сама робота

що у вчителя, що у голови ОСББ: писати плани і виховувати. Тільки плани розвитку ОСББ втілювати в життя складніше, ніж плани уроку, а виховувати дорослих – важче, ніж дітей

Своє друге покликання Людмила Солончук знайшла, вже пішовши на пенсію. А може, воно й не друге, а те саме, що й було. Просто тепер їй, колишній вчительці, доводиться застосовувати свої педагогічні знання та навички не щодо дітей, а людей дорослих – мешканців ОСББ, у якому Людмила Валентинівна – голова.

Вона взялась за свій, здавалось би, безнадійний дев'ятиповерховий панельний будинок на вулиці Шухевича в мікрорайоні Північний шість років тому. Хтозна, якби не вона, то чи знайшовся б хтось інший, хто наважився б на цей мужній крок. Будинок за свою майже тридцятирічну історію прийшов до плачевного стану. Дах протікав, ліфти зносилися, в електрощитках постійно замикало, іскрило та загоралось, биті вікна на східцевих маршах були залатані то шматками скла, а то й фанерою. Але найгірше було в підвалі. З труб водопостачання й каналізації постійно капало та протікало. До «ароматів» каналізаційних стоків додавалися й котячі, бо підвал не зачинявся, то коти там шастали постійно. Мало того, в технічному підвалі облюбували собі пристановище наркомани. А якось у підвалі навіть помер безхатько.

Отже, ставши головою ОСББ «Шухевича, 8», Людмила Валентинівна насамперед взялась за найпроблемніше місце будинку – підвал. Це був перший проект, який вона захистила в Муніципальній програмі сталого розвитку. І це дало можливість отримати фінансову підтримку від міста: 80 відсотків коштів на капітальний ремонт-реконструкцію систем водопостачання і каналізації дав міський бюджет, а решту 20 відсотків зібрала громада.

Як не важко розлучається наш народ з копійкою, проте 49 тисяч гривень громада зібрала і перший проект успішно реалізувала. Проте, перш ніж взялися до справи підрядники, мусили попрацювати самі мешканці. Бо ж аби змогли туди зайти будівельники, підвал потрібно було вичистити від нагромадженого там за десятки років мотлоху. Ні, це не була дружна робота. На толоки виходили одиниці. Валентинівна ходила по квартирах, перестрівала людей у дворі і переконувала, що цю роботу мусять зробити вони самі, бо негоже витрачати гроші на те, що самим під силу. Зрештою, найсвідоміші з мешканців, відпрацювавши на толоках у підвалі по декілька днів, а то й по тижню, винесли з нього 12 самоскидів сміття.

Місце для будівельників розчистили. Вони проклали в підвалі більш як півкілометра різних труб, зробили всюди свіжу ізоляцію. Встановили на всіх стояках нові крани, а на них почепили ярлички, щоб було зрозуміло, який кран який стояк перекриває. Мало того: щоб уся ця краса не стала легкодоступною здобиччю для вандалів і злодіїв, Валентинівна подбала, щоб закрити усі шість входів до підвалу міцними металевими дверима, а вікна – віконницями і гратами. Підвал назавжди покинули каналізаційно-котячо-бомжівські запахи та холодні протяги. Натомість тут поселився запах свіжого ремонту і тепла.

Далі було простіше, та… важче. Бо життя в країні, а з ним і будівельні роботи, здорожчало. А люди збідніли. Тим часом відповідно до умов Муніципальної програми сталого розвитку внесок громади, яка фінансується програмою не вперше, збільшується від 20 відсотків до 25, а потім і до 30. Тож, щоб брати участь у конкурсах проектів, доводиться збирати з мешканців більші суми. Хто не намагався це робити, той не знає, як це важко. Людмила Валентинівна цього року робить цю справу вже вп'яте.

Після капремонту внутрішніх мереж у підвалі вона встигла реалізувати проекти з капітального ремонту даху, капремонту ліфтів, заміни вікон у під'їздах на енергоощадні. А тепер ось громада розпочала зовнішнє утеплення будинку – найдорожчий з усіх своїх проектів, тож і суми доводиться збирати найбільші.

Щоб переконати кожного, достукатись до кожного, зрештою, елементарно зловити кожного мешканця, Людмила Валентинівна докорінно поміняла свої звички. Вона, яка терпіти не могла сидіння на лавочці біля під'їзду, тепер просиджує там годинами – особливо в той час, коли люди йдуть на роботу чи повертаються з неї. Вона їх дорогою перестріне, переконає, запросить на толоку, нагадає їм про борги. Доводиться проводити з кожним отаку персональну роз'яснювально-виховну роботу, бо на збори постійно ходять одні й ті ж активні мешканці. А решта дізнається про спільні рішення з оголошень, які Валентинівна регулярно розвішує на дошках об'яв. Спитай її сьогодні, що найважче в роботі голови ОСББ, вона без жодних сумнівів скаже: робота з людьми.

При цьому Валентинівна вже встановила чітку градацію. Вона знає, хто справді не може сплатити гроші на будинок чи вийти на толоку, а хто вигадує причини чи лінується. Адже, сидячи на тій лавочці, вона все підмічає. Викликали якось двох мешканців – дорослих братів, які живуть самі після смерті батьків, на засідання правління, щоб заслухати їх за борги. А брати прибідняються: мовляв, зараз роботи нема, то, як з'явиться робота, одразу розплатяться з боргами. Голову ОСББ цей «плач Ярославни» не переконав. Вона ж бачить, що брати

Сила духу цієї жінки, яка після складної операції на серці взялася за створення ОСББ і нині робить дім-цукерочку зі своєї занедбаної панельки, гідна подиву. «Хто, як не ми, і коли, як не тепер», – каже Людмила Солончук про справу, що стала сенсом її життя.

Голова ОСББ «Шухевича, 8» Людмила Солончук у своєму офісі.

щодня повертаються додому з пивом. І каже їм це напрямки: «На пиво гроші є, а за квартиру заплатити нема?» Разом з тим вони відмовились і відробити борг. Треба було пофарбувати двері до підвалів і газову трубу по периметру будинку. Щоб не платити за цю роботу комусь чужому, Валентинівна запропонувала зробити її боржникам, щоб таким чином відпрацювати борг. Бажаючі знайшлись, трубу фарбувала жінка, яка заборгувала. Ну а з братами правління підписало угоду про реструктуризацію боргу.

Бувало, що Людмила Солончук впливала на боржників і через їхнє начальство. От якось виросла величезна сума заборгованості у працівника міськвідділу міліції, то вона міліцейському начальнику лист написала. Після цього у підлеглого знайшлися гроші за квартиру.

Інший приклад виховної роботи Валентинівни, можна було спостерігати буквально днями. «Андрію, виходьте на толоку», – запросила вона одного з мешканців. Той буркнув, що в нього часу нема, що він на роботі і має повно власних справ. «А ця ж хіба не власна? – переконує його Людмила Валентинівна. – Адже будинок – наша спільна власність. Як доглянемо, так і жити будемо. Он із собакою погуляти знаходите час, а на спільні справи – ні». Того разу вона його не переконала, але це Валентинівну не розчарувало. Вона вже має багато прикладів правдивості прислів'я про воду, що точить камінь.

Цікаво, що завдяки вмілому господарюванню Людмила Валентинівна умудряється робити для будинку капітальні речі не тільки завдяки інвестиціям Муніципальної програми сталого розвитку, а й навіть з квартплати. Скажімо, всі електрощитові на всіх 36 поверхах усіх чотирьох під'їздів капітально відремонтували і поставили в них пакетники з автоматами польського виробництва за кошти, які залишаються від квартплати. Тепер у будинку не буває замикань електропроводки, не пропадає світло.

А ще голова зуміла знайти спонсора і встановити в будинку електронний тепловий лічильник з регулятором. Отже, людям обійшлося це дуже дешево – всього по 150–250 гривень із квартири. Самотужки зробили з колясочної під сходами сучасний, з євроремонтом і гарними новими меблями, офіс для ОСББ. А також за квартплату виготовили нові дашки над дверима до під'їздів. Матеріали купило об'єднання, а роботу зробив член правління Микола Заставський на пару з чоловіком Людмили Солончук, Федором Гордійовичем.

Завдяки енергоощадному освітленню під'їздів (а тепер на всіх поверхах світильники мають датчики руху, а біля під'їздів вони вмикаються тільки з настанням темряви), на освітлення місць загального користування витрачається у чотири-п'ять разів менше електроенергії, ніж було зі звичайними жеківськими лампочками.

Буквально два тижні тому в під'їздах завершили ще одну роботу господарським способом за квартирну плату – зробили за новітніми технологіями відкоси на всіх новозамінених вікнах та дверях на сходових маршах. Отже після того, як наведено лад у щитових та замінено вікна і зроблено відкоси, під'їзди вже готові до внутрішнього ремонту. Валентинівна сподівається, що зможе акумулювати для цього кошти з квартплати. А з якого під'їзду ремонтні роботи починати, вирішили спільно на зборах мешканців: з того, який найдисциплінованіше сплачує квартплату і де найменша сума заборгованості.

До речі, за цим же принципом робитимуть і утеплення. Почнуть з найбільш дисциплінованого під'їзду. Адже робота ця настільки дорога, що за один рік її осилити не вдасться – цього року сподіваються подужати один під'їзд, а далі буде видно.

Взагалі ж цей будинок має план дій до 2020 року. Коли його писали, то він здавався неймовірним. Тепер же навпроти більшості пунктів плану стоять відмітки про виконання. Останній пункт – це кована огорожа навколо будинку. До 2020-го залишилось недовго. Доживемо – побачимо, чи буде ця огорожа. Мешканці будинку на вулиці Шухевича, 8 налаштовані оптимістично: як дасть Бог здоров'я Валентинівні, то буде все, що в тому плані записано, в тому числі й огорожа.

Сьогодні у неї вже вчаться і є маса послідовників. Практично щотижня, а то й декілька разів на тиждень в ОСББ «Шухевича, 8» бувають делегації, що переймають досвід. Чи сама Валентинівна відгукується на запрошення та йде на збори до мешканців, які створюють ОСББ. Вона має їм що порадити, а головне – її поради не голослівні, бо підкріплені її багаторічною практикою. Голова за цей час досконало вивчила всі законодавчі норми у житлово-комунальній та будівельній сферах, отже, із суміжниками, які надають будинку послуги, підрядниками, будівельними інспекторами, спеціалістами технагляду спілкується на рівних.

Слухаючи Людмилу Солончук в її ошатному офісі, переглядаючи акуратно класифіковані документи, одна з ініціаторок створення ОСББ в будинку на вулиці Київській аж розплакалась. «Ні, я ніколи не зумію так, у мене не вийде!» «Вийде! – підбадьорила її Валентинівна. – Дорогу осилить той, хто йде. Але для цього треба не побоятися зробити перший крок!».

Людмила МОШНЯГА